Μιά γεύση Κύπρου

Χωρίς νά τό έπιδιώκη χωρίς νά τό συνειδητοποιῆ ὁ ἄνθρωπος εἶναι θύμα μά ταυτόχρονα καί κατασκεύασμα τοῦ ἄμεσου περιβάλλοντός του. Ἐκεῖ πού ἔζησε τά πρῶτα ἀμέριμνα χρόνια τῆς ζωῆς του, ἐκεῖ πού σκίρτησε γιά πρώτη φορά ἡ καρδιά του, ἐκεῖ πού δημιούργησε τές πρῶτες βαθειές σχέσεις μέ τούς συνανθρώπους του καί τή γῆ του - ἐκεῖ ἀνήκει, ἐκεῖ εἶναι οἱ ρίζες του. Μπορεῖ νά ξενιτευτῆ, μπορεῖ νά ὀργώση τές θάλασσες καί τήν ὑφήλιο μά εἶναι καταδικασμένος κάποια μέρα - σάν τόν ἐγκληματία πού γυρίζει πίσω στή σκηνή τοῦ ἐγκλήματος - νά πάρη τόν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς γιά νά ξαναπατίση τό χῶμα ἀπ'τό ὁποῖο, χρόνια πολλά πρίν, ξεφύτρωσε. Τό συναίσθημα αὐτό εἶναι παγκόσμιο, κι'ὅτι εἶναι κόλασις γιά μᾶς τούς Κυπρίους μπορεῖ νἆναι παράδεισος γι'αὐτόν· κι'ἀγαπᾶ κι'ἀναζητεῖ τήν "Κόλασιν" του ἐπίμονα, πολλές φορές παράλογα, γιατί μόνο ἐκεῖ μπορεῖ ἡ ψυχή του νά ἠρεμίση κι'ἡσυχάση, κουρασμένη ἀπ'τό μακρυνό ταξίδι τῆς ζωῆς. Ἄν τό "ταξίδι" του ἦταν μακρυνό "γεμάτο περιπέτειες, γεμᾶτο γνώσεις" θά ἀνακάλυφε "ἔτσι σοφός πού ἔγινε, μέ τόση πεῖρα", πατρίδα τί σημαίνει, κι'ἄς λαχταρᾶ ἡ ψυχή του ἄλλα λιμάνια, ἄλλες ἀκρογιαλιές.

Κανείς δέν σοῦ τό λέει, μ'αὐτή ταύτη ἡ ἔνοχη σιωπή μας τό βροντοφωνεῖ: μόνο ἄν εἶσαι μεγάλος μπορεῖς ν'ἄχης τήν πολυτέλεια τῆς ὑπερηφάνειας γιά τό τί εἶσαι. Ἄν εἶσαι μικρός καλά κάνεις νά ντρέπεσαι καί νά κρύβεσαι μή σέ δοῦν Δαυίδ μου οἱ Γολιάθ αὐτοῦ τοῦ κόσμου μέ τό κεφάλι ψηλά καί μέ σφιγμένους τούς γρόνθους καί ξεσπάσουν στά γέλοια. Γιατί ἡ ἀγάπη νά προυποθέτη μῖσος; Γιατί ἡ ὑπερηφάνεια νά ὑποδηλῆ ὑποτίμηση; Γιατί ἡ ὀρθή ἀναγνώριση τῆς δικῆς μας ἀξίας νά ὑποσκάπτη τήν ὑπόσταση ἄλλων; Αὐτά πρέπει νά σκεφτοῦμε ἐμεῖς οἱ Κύπριοι (ὅλοι οἱ Κύπριοι, ἀσχέτως ἐθνικῆς προελεύσεως καί θρησκευμάτων) τώρα πρίτοῦ νά εἶναι ἀργά.

ΝΕΟΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ.

Μουρτουβάνη Ανδρέα